

OZSVÁTH ZSUZSA
NINCS ÚR A NAP ALATT

A kicsi állat

Nem tudom elengedni. Nyika szorította a korlátot, a tömör vascső szinte meggyűrődött a keze alatt.

Már őszt volt; elkopott rét terült az enyhén dombos vonulat előtt. Nem használták semmire, belepte mindenféle gaz; csak egy ócska vaskorlát mutatkozott valahol a közepe felé, de az sem emelkedett ki igazán a sík tájból, egészen elvesződött a hosszúra nőtt, szikkadó számartövisek között.

Hideg volt, a vascső is hideg volt, Nyika egészen fagyosnak érezte.

Néhány pillanattal korábban Nyika tekintete találkozott egy egészen kicsi állat tekintetével. Két pici szembogár villant a fű közül; egy fej követte, majd a fejet egy test. Ott állt az állat, most már teljes testi valójában. Beleszagolt a levegőbe, majd egyenesen Nyika szemébe nézett. Egy ideig így figyelték egymást, és az állat – nem tudni, mikor – mozdult és Nyika már nem érte el. Eltűnt a fűrengetegben; két pici, megbolydult szembogár futott szét utána a földön.

Nyika szorította a korlátot, és immáron úgy tetszett neki, hogy a kicsi állat orrát szorítja, amely a közékük szorult időben egészen megnyúlt, vagy talán rosszul emlékezett; nedves és hideg az orr, mint a vascső. Nyika sajnálta úgy szorítani azt a hosszú orrot, még meggyűrődne a keze alatt, és egészen meglepődött, mikor a vascső hidege úgy csípte meg, mint hecsedlit a dér.

Nyika beleszagolt a levegőbe. Körülnézett; de akkor, abban az időben sehol nem volt semmi. Nem tudom elengedni; és Nyika meredten bámulta a vaskorlátot.

OZSVÁTH ZSUZSA zs-vel és th-val. Echte nagyváradi. Nyert már irodalmi (Kortárs Hangon) és dalszövegíró (MR2 Petőfi rádió) pályázatot is. Publikál a kolozsvári Heli-konban, valamint magyarországi (Agría) megjelenése is volt már.

Volna, ha

Mondhatná, hogy korábban mennyi különös tervet forgatott a fejében. Először zongorázni akart, de nem volt zongora; aztán elkezdett gitározni, az elég jól ment, úgy volt, hogy majd ír saját dalt, nem is egyet, aztán mindebből semmi sem lett, vagy hát ki tudja, még bármi megtörténhet. De már szégyelli szóba hozni, olyan szánalmasak ezek a soha meg nem valósult vagy el sem kezdett ábrándok, olyan szánalmas, hogy csak beszél róluk, ennyi erővel azt is mondhatná, hogy egy időben úrhajósnak készült, ment is volna felkészítőre; aztán erre a felkészülésre is mindig csak készülni kellett, mert tolódt, tolódt a végtelenbe, át a galaxison, egészen addig, amíg már nagyjából elhitte azt, hogy erről lemondhat. Persze semmiről sem mondott le igazán, csak szégyell beszélni róla, minden ott kapálózik a légüres térben, már amennyire kapálózhat valami a légüres térben.

Szóval mondhatná, hogy egy nyomorult lusta disznó, de azért csak nem mondja, mert ha saját dal meg úrhajó nem, azért került más egyéb. Egyebek, pontosabban. De hát ezek a ráncosodó tervek olykor-olykor lecsapnak, és jól belecsípnek, és ég utána a helye, és még kettőt fúr a lelkiismeret is. Szóval minek is mondja; ha más mondja, az is ugyanolyan szánalmas, mint ha ő mondaná. Nincs úrhajó. Nincs szkafander. Nincs zongora. Van gitár. Nincs dal. Van valami más?

Kilégzés

Már egy ideje nincs meleg víz. A szoba hideg, a padló, mintha jeget tapodnék mezítláb; a taxi melegít.

Közeleg a tavasz. Már itt kapirgál a ház előtt, beletúr a meredt földbe, vizsgálja az ajtó repedéseit, küszöb alatt les, éles napfényel riogat. Nincs menekvés.

Úgy olvadnak a szavak, mint a hó. Hiszen már nyoma sincs a télnek; tócsányi betűhalmaz csak, mi utána maradt. S hát azok meg? Hadonászó halandzsa-osztag tömpe lándzsákkal.

Melegíték majd vizet. Jó forrót, hozzá hideget, hogy több legyen, egy test nagy felület. Csend van.

Bámulom a plafont, felgyorsul a szívverésem, jönnek a szavak kérlelhetetlenül és utálok mind. Nem akarom őket mondani, el akarom felejteni, mint a fontos dolgokat.

De elmondom és menten elvesződnek, elpárolog bármi jelentés, kiürül, és kiürülök.

Lehúzni a rolót, nem szólni egy árva szót sem, foszlott falról lógnak cérnaszál mondatok.

Topáz

A kristályárus csaj flegmán válaszolt. Az még hagyján, hogy csak közép-kategóriás ásványokból meg kristályokból készült tömegékszereket árult, de valószínűleg azt sem tudta, hogy néz ki egy topáz; szóval a Tiffanyhoz például tuti nem vették volna fel. Kisvártatva megérkezett a férje. Bányászok vagyunk, mondta a pasas, aztán ez ennyiben maradt.

Kettőt szólt a harang, fél órával múlt egy meghatározhatatlan délutáni óra. Enyhe szél mozgatta a fákat, alapvetően nyugalom volt, csak a gyerekzsivaj jelezte, meg a negyvenpercenként induló, keréken guruló turistavonatok, hogy múlik az idő.

Nem fog eljönni. Ezt gondolta a lány, aki a padon ücsörgött. Nem fog eljönni, pedig járt valaki a fejében. Nem azért ücsörgött a padon, mert valóban azt a valakit várta. Pedig várhatta is volna, mert jöhetett is volna, ha megbeszélük, hogy *valahol ott* lesznek egymásnak.

Négyet szólt a harang. Legalább tíz fekete, komolyan csillogó autó hajtott be a bazilika udvarába. Biztonságiak és nagyon fontos emberek szálltak ki, ők is feketék voltak és ők is komolyan csillogtak a fényben.

Sohasem lehet tudni semmit se biztosan.

Azonban mire a harang újra megkondult, valami mégis bizonyossá vált, pontosan a padon ücsörgő lány fejében. Hogy a negyvenpercenként induló kisvonatok hiába jelzik az idő múlását, az a valaki csak a fejében fog topogni szakadatlan, és nem lesznek ott sehol sem egymásnak.

A további napokban pedig már csak az ég tudja, mikor indultak a kisvonatok, meg egyáltalán hova.

A biztonságiak jöttek elől, utánuk a fontos emberek csillogtak végig a hídon, majd újabb és újabb biztonságiak. Mind fekete volt, komoly és tényleg nagyon fontos. És nem utolsósorban jóllakott.

Van egy kocsmá, illetve kávézó, összeszokott, érdekes, kreatív társasággal. Épp valamilyen rendezvényt szerveznek. Ismerősök, illetve ismerősnek hatnak, mert olyanok, mint egy kocsmában, illetve kávézóban az összeszokott, kreatív társaságok, akik épp valamilyen rendezvényt szerveznek. Beszélgetnek is, nem csak szerveznek, például az egyiknek eszébe jut egy

Jarmusch-film, lám, nemcsak kreatív, de intelligens, jó fej társaság is. Isteni a kávéjuk.

Egy ember áll az úttesten, mint aki mindjárt olyat mond, amit kisvártatva megbán. Nem ez lenne az első eset, látszik rajta. Közben elered az eső és még mindig ott áll az ember, mint aki már rég elmondta a magáét és az utolsó szóra vár.

Jóleső csend van a kávézóban. A jó fej társaság elvonul ebédelni, beszélünk áthallatszik a teraszra; azért mégsem zavaró az alapmoraj. Hűvös van, esett az eső, kellemetlen az alulöltözöttség.

Hát, ha lenne topáz, akkor gyémánt is, én meg nem vagyok olyan hülye, hogy ha lenne topáz, akkor csak úgy egy utcai standon villogjak a cuccaimmal, hát az tényleg tiszta hülyeség lenne azért. Értem, köszi, válaszol a kissé megszeppent vásárló, majd rákérdez a rózsakvarcra. A horoszkóp szerint, ugyanis.

Az úttesten álló ember már nem áll az úttesten: kicsivel odébb talált egy gyalogos-átkelőhelyet, most ott fut át párszor az agyán, hogy a te anyádat is, marha béemvés, itt márpedig zebra van. Aztán elvonul a béemvé, meg a skoda is, az ember pedig megindul. Hiába, az utolsó szó csak akkor lehet bárkié, ha van mire válaszolni.

Új vendégek érkeznek a teraszra.

Rózsakvarc, az van. Nem egy topáz, de azt mondják, hasznos. A horoszkóp szerint, ugyanis.